NICOLAI POMOHACI (28 XI 1930 – 21 IX 2014)

MARIAN OLARU

Nicolai Pomohaci (28. XI. 1930 – 21. IX. 2014)

(*Zusammenfassung*)*

Der vorliegende Beitrag stellt das leben und das Werk von Nicolai Pomohaci, einem der bekanntesten rumänischen Önologen dar. Er besuchte die Kurse des „Eudoxiu Hurmuzachi"-Lyzeums in Radautz, war Rektor der Universität für Agrarwissenschaften Bukarest, Mitglied mehrerer internationalen und nationalen wissenschaftlichen Vereine und der Gesellschaft für Rumänische Kultur und Literatur in der Bukowina. In den letzten Lebensjahren war er präsident dieser Gesellschaft. Nicolai Pomohaci hatte eine rege Teilnahme am inländischen kulturellen und wissenschaftlichen Leben. Der Verfasser dieses Beitrags unterstreicht den Kampf des Professors Nicolai Pomohaci mit dem kommunistischen Regime, einschliesslich die Auseinandersetzung mit einiger Mitgliedern der Familie Ceauöescu, die in dem wissenschaftlichen Universitätspersonal waren.

Schlüsselwörter und –ausdrücke: Önologie, Universität für Agrarwissenschaften und Veterinärmedizin Bukarest, Leben in der kommunistischen Zeit, Memoiren, wissenschaftliche Forschung.

Nicolai Pomohaci s-a născut la 28 noiembrie 1930, în comuna Marginea, judeţul Suceava şi a urmat cursurile liceale la Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi" din Rădăuţi, apoi cursurile Facultăţii de Horticultură din Bucureşti, pe care le-a absolvit în anul 1954. Şi-a făcut pregătirea militară în timpul facultăţii, câte o zi pe săptămână, apoi, la terminarea studiilor, a urmat un stagiu de pregătire la o unitate militară din Călăraşi, la sfârşitul căruia, în martie 1961, a obţinut gradul de sublocotenent.

Drumul în viaţă al lui Nicolai Pomohaci fost unul marcat de muncă şi dăruire pentru profesia pe care şi-a ales-o, într-o perioadă în care agricultura şi ramurile ei deveneau obiectiv prioritar al „politicii de partid", cu toate oportunităţile, dar şi greutăţile pe care le-a implicat existenţa sistemului comunist. A fost inginer la GAS Şeuca, din judeţul Mureş, profesor de specialitate la Şcoala Horticolă din Turda, director al Grupului Şcolar Horticol din Fălticeni, judeţul Suceava, şi, din mai 1960, a început ascensiunea sa în cariera universitară, fiind, pe rând, asistent,

* Traducere: Ştefăniţa-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, **XXIV**, *2* (49), p. – , Rădăuţi – Bucureşti, 2017

BDD-A32774 © 2017 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:23 UTC)

şef de lucrări, conferenţiar şi profesor universitar la Universitatea de Ştiinţe Agricole şi Medicină Veterinară din Bucureşti.

Şi-a pregătit doctoratul în agronomie, specialitatea viticultură şi oenologie, sub îndrumarea academicianului Gherasim Constantinescu, teza cu tema *Influenţa regimului de umiditate şi nutriţie asupra vegetaţiei şi producţiei la soiurile de masă* fiind susţinută în anul 1966.

Ca o recunoaştere a performanţelor sale ştiinţifice şi manageriale, a fost ales decan al Facultăţii de Horticultură, între anii 1990 şi 1992. Din anul 1993 şi până în anul 2000, a fost rectorul Universităţii de Ştiinţe Agricole şi Medicină Veterinară din Bucureşti.

Către crepusculul vieţii sale, profesorul Nicolai Pomohaci, om de o deosebită vivacitate, cu darul povestirii şi al umorului, a scris trei volume de memorii, destinate să oglindească periplul său prin lume şi viaţă. Meditând asupra condiţiei umane în anii dictaturii comuniste şi în cei ai perioadei postdecembriste, Nicolai Pomohaci scria: „Abia atunci când vrei să le aşterni pe hârtie, îţi dai seama câţi ani s-au furişat pe lângă tine şi câte întâmplări ţi-au stat în cale, amărându-ţi sau înfrumuseţându-ţi zilele. Unele sunt ca vinul proaspăt în vinotecă, ce câştigă prin învechire. Altele se alterează şi-şi pierd din farmec”[1].

Amintirile sale încep cu povestiri despre bătrânii satului, unii cu chipuri sculpturale, de pe care se remarca mustaţa ca a lui Fanz Joseph, şi întâmplările pe care aceştia le-au petrecut s-au le-au auzit la bătrânii care fuseseră în Primul Război Mondial sau, mai înainte, în vremea Austriei. Dintre toate, ne reţine atenţia povestirea intitulată *Hazard*, care parcă i-a prevestit destinul lui Nicolai Pomohaci. În anul 1948, în urma reformei de tip sovietic a învăţământului, când personalul didactic, planurile de învăţământ şi bibliotecile au avut drastic de suferit, a fost martorul arderii cărţilor trecute la index de comunişti. Într-un şanţ, cam pe unde se intersectează acum Strada Iacob Zadik şi Calea Bucovinei din Rădăuţi, fuseseră arse cărţile epurate din biblioteca liceului. În urmă, a rămas un strat gros de cenuşă care umplea cam jumătate din şanţul săpat în acest scop. Lângă un pom, sub nişte brusturi, lângă gard, a zărit o carte groasă, scrisă în limba germană, cu caractere gotice. A luat cartea şi, după mulţi ani, a dus-o la Bucureşti. Era un tratat de vinificaţie din anul 1889, scris de dr. Josef Bersch, *Die Preaxis der Weinbereintung*. Handbuch für Weinproduzenten Kllemeister und Weinhändler von Dr. Josef Bersch, Redacteur de „Allgemeine Zeitung” in Wien. A căutat în bibliotecile mari din Bucureşti şi nu a aflat alt exemplar al acesteia. Mai târziu, un meşter de la atelierul de material didactic de la Agronomie i-a pus o copertă mai apropiată de cel din piele de Cordoba, care-i fusese smulsă la epurare.

În bogata sa experienţă de inginer şi universitar, a avut prilejul să trăiască momentele „practicii agricole” cu elevii şi studenţii, în diferite locuri din ţară. Pe când era asistent universitar, i-a întâlnit pe deţinuţii politici din Balta Mare a

[1] Nicolai Pomohaci, *Din viaţa unui universitar*, vol. 2, Bucureşti, Editura Ceres, [f. a.], p. 3.

BDD-A32774 © 2017 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:23 UTC)

Brăilei, la Lăţeşti. Acolo a vizitat-o pe doamna Maria Antonescu, la sugestia unui deţinut, fost profesor universitar la Bucureşti, care era îngrijită de un şofer al lui Ion Antonescu, despre care scria: „Ne-a părut ca o bătrânică măruntă, cam de vreo 70 de ani, cu ochi vioi, care obosea repede, probabil din cauza inimii pe care şi-o apăsa din când în când cu mâna dreaptă”[2]. Ca bucovinean, a fost marcat de această întâlnire. Îşi aducea aminte de una din mărturisirile Mariei Antonescu: „Dorinţa mareşalului, ne-a spus ea, era să refacă România Mare. Crezul lui a fost să ia înapoi, de la ruşi, Bucovina şi Basarabia”[3]. Apoi, avea să trăiască multe clipe de spaimă pentru această întâlnire, deoarece Securitatea a aflat de întâlnirea unor studenţi cu Maria Antonescu.

Atent la tot ceea ce îl înconjoară, Nicolai Pomohaci s-a preocupat să cunoască lumea în care trăia. A avut această posibilitate cu ocazia călătoriilor făcute la conferinţe ştiinţifice, stagii de cercetare din domeniul oenologiei sau pur şi simplu în calitate de călător prin lume, evident mai mult prin partea ei „socialistă”, căci înainte de 1989 era greu să mergi în ţările „frăţeşti” şi mai greu în cele „capitaliste”. Din volumul intitulat *Note de călătorie*, apărut la Editura Ceres din Bucureşti, în 2010, aflăm că a fost la o specializare Iugoslavia, la Novi Sad, în anul 1966, prilej de a cunoaşte multe despre spaţiul iugoslav – de la Belgrad până la Rijeka, Sarajevo, Niş ş. a. –, despre învăţământul şi cercetarea de specialitate din această ţară. În anul 1967, a avut ocazia să viziteze Gruzia (Georgia), după o escală la Moscova, ca invitat al Universităţii din Tbilisi şi, la întoarcere, a putut să treacă prin Rostov pe Don şi Odessa. A vizitat Ungaria, în anul 1974, când a participat la cursurile de vară de la Mişcolţ şi Tokay. În anul 1976 a făcut un tur prin Ungaria, Cehoslovacia, Germania Democrată şi Polonia. În anul 1978, a primit o invitaţie pentru a participa la Congresul Organizaţiei Internaţionale a Viei şi Vinului, care s-a desfăşurat în Grecia. Autorităţile vremii s-au străduit, pe orice cale, să-l împiedice şi i-au eliberat paşaportul cu o zi înainte de a se termina congresul. Cu toate acestea, a dorit să plece în Grecia şi să profite de invitaţia pe care o avea. A făcut un tur al Europei, cu trenul, în anul 1980, timp de o lună şi jumătate, prilej cu care a vizitat Ungaria, Austria, Germania, Franţa, Elveţia, Italia şi Iugoslavia. În anul 1983, a repetat traseul, dar cu automobilul, adăugând Belgia, Olanda, Luxemburg şi Spania. În anul 1985 a dorit să efectueze o nouă călătorie în Vest, dar a fost nevoit să se mulţumească şi cu o excursie în URSS, la Kiev, Moscova şi Leningrad. După anul 1989, profitând de căderea „zidului Berlinului”, a putut face câte două sau trei excursii pe an, până în anul 2008, când soţia sa a avut un accident vascular şi nu a mai putut împlini visul unui etern peregrin.

Viaţa în comunism a presupus, între altele, pentru Nicolai Pomohaci, o continuă adaptare la situaţiile care puteau deveni periculoase. Astfel, la începutul anului universitar 1961–1962, fiind unul dintre membrii de partid cu vechime mai

[2] *Ibidem*, p. 41.
[3] *Ibidem*.

BDD-A32774 © 2017 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:23 UTC)

mare din facultate, a fost trimis de secretarul organizaţiei de partid la Mozăceni, raionul Costeşti, din regiunea Argeş, pentru a culege informaţii despre colegul de catedră Iordachi Constantin, care pusese cerere de intrare în partid. Cu acest prilej, avea să vadă Nicolai Pomohaci o altă faţetă a realităţii socialiste, lupta ţăranilor împotriva colectivizării agriculturii. În mod ironic, parcă pentru a sublinia absurdul realităţii trăite de ţăranii care se opuneau colectivizării şi viziunii idilice a decidenţilor zilei, Gospodăria Agricolă Colectivă din localitatea pe care o vizita Nicolai Pomohaci se numea „Drumul belşugului". Iată două pasaje elocvente pentru situaţia amintită: „N-am intrat bine în comună, când văd un grup de vreo 20 de oameni cu bâte, furci şi topoare care forţau intrarea la o poartă, în spatele căreia le ţineau piept un miliţian şi câţiva bărbaţi, iar din curte veneau alţii înarmaţi şi ei cu bâte, în ajutor. Cei de afară strigau să li se dea cererile înapoi, că au fost înşelaţi. Când am ajuns în dreptul porţii, am văzut o firmă nouă, pe care scria Gospodăria Agricolă „Drumul Belşugului", comuna Mozăceni. După ce miliţianul a tras câteva focuri în aer, cu ajutorul celor cu bâte din interior, a reuşit să-i îndepărteze pe cei ce asaltau poarta"[4]. Cu aceasta, însă, starea de tensiune s-a acutizat. Către seară, mai mulţi săteni s-au îndreptat spre primărie, unde sticla panourilor de propagandă era spartă de bâtele lor. Atunci, Nicolai Pomohaci, protejat de unul dintre părinţii unui student de la Zootehnie, a putut privi, din pridvorul casei acestuia, înfruntarea dintre ţărani şi autorităţile comuniste: „Pe la ora 11 şi jumătate noaptea, prin faţa casei în care eram, a trecut o tanchetă care a ocolit primăria şi a intrat din nou pe şosea, virând spre mulţime. Din cealaltă parte venea o altă tanchetă. Un ofiţer de miliţie din prima tanchetă, care era în partea mai ridicată a drumului, a încercat să vorbească mulţimii, dar o piatră l-a lovit în tâmplă. Între timp, a început să tragă clopotele de la biserică. Mitralierele de pe cele două tanchete trăgeau focuri încrucişate pe deasupra oamenilor. S-a creat un vacarm, amplificat de dangătul clopotelor, creând o panică greu de descris. Lumea alerga îngrozită în toate părţile. Pe la ora două noaptea, au venit în comună câteva autobuze cu securişti de la regiune. Toată noaptea, dube de culoare neagră au cărat ţărani spre închisorile din Piteşti"[5].

Într-o societate osificată, cu o devenire aflată sub controlul complet al PCR, manifestarea spontană, entuziastă chiar şi a sentimentul patriotic era suspectată de mai marii sau mai micii slujitori ai regimului comunist. Astfel, sărbătorirea zilei de 24 ianuarie 1965 de către un grup de studenţi de la Horticultură, care a „defilat" prin curtea institutului, mergând încolonaţi spre Mănăstirea Caşin şi la Arcul de Triumf, cu acordeon şi sub faldurile steagului tricolor, cu o horă încinsă în jurul drapelului naţional şi a Arcului de Triumf, a fost repede suspectată de către securişti ca fiind „demonstraţie" a studenţilor, fapt pentru care prorectorul institutului şi Nicolai Pomohaci au dat „lămuririle" necesare intransigenţilor apărători ai „ordinii de stat". O ordine în care conţinutul şi formele lucrurilor

[4] *Ibidem*, p. 44.
[5] *Ibidem*, p. 45.

BDD-A32774 © 2017 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:23 UTC)

normale erau golite de sens, căpătând aspecte groteşti. Între altele, ca martor al vremurilor pe care le-a trăit, Nicolai Pomohaci arată că recolta era strânsă, mai ales după anul 1968, din ce în ce mai mult de elevi, studenţi şi militari, prilej pentru acesta de a cunoaşte lumea românească în cele mai diverse ipostaze ale ei, de la „politica ştiinţifică" a PCR privitoare la agricultură şi până la modul concret cum se aplica ea la nivelul fermelor agricole de stat, în CAP-uri şi felul în care îşi duceau viaţa oamenii obişnuiţi ai vremii.

În memoriile sale, Nicolai Pomohaci, omul care trăise într-o zonă în care ataşamentul faţă de pământ era unul puternic, iar preocuparea pentru buna lui exploatare era una esenţială, ridiculizează preocuparea lui N. Ceauşescu pentru recuperarea spaţiilor nefolosite de pe marginea drumurilor, dintre clădirile campusului universitar de la Agronomie etc. Aşa a fost „redat agriculturii" spaţiul pe care se afla peluza institutului şi spaţiul dintre rândurile de viţă-de-vie, din Ferma de Practică Viticolă a institutului, unde se afla o valoroasă colecţie de viţă-de-vie, care era considerată „risipă", în virtutea directivelor „conducerii de partid şi de stat". Între însoţitorii rectorului institutului – decani, prodecani şi şefi de catedră – au apărut propunerile de a se cultiva mai multe rânduri de viţă-de-vie sau să se pună două rânduri de cartofi. Soluţia formulată de profesorul Pomohaci a fost să se cultive, de o parte şi de alta a aleii principale, două rânduri de coacăze. Cât despre cartofii de pe fosta peluză, din faţa clădirii principale a institutului, după căldurile din iunie şi iulie, li s-au uscat frunzele şi, fiind atacaţi de gândacul de Colorado, nu au dat nici măcar atâţia tuberculi câţi fuseseră plantaţi. Concluzia fost că „după rezultatele obţinute cu folosirea intensivă a terenului, în anul următor s-a revenit la gazonul din faţa clădirii centrale"[6], dar şi tinerii tunşi scurt, asimilaţi de unii universitari cu „studenţii din anul I", pentru că nu-i recunoşteau, care erau mereu prezenţi la manifestările în care erau implicaţi studenţi.

Cu timpul, desprinderea lui Nicolai Ceauşescu de realităţile sociale şi economice ale ţării a devenit tot mai mare. De aceea, vizitele lui la Agronomie se desfăşurau pe un traseu ce s-a scurtat mereu, cu expoziţii în care recoltele atingeau cifre astronomice, sfecla era cât „ghiulele de tun", strugurii din soiul Afuz Ali ar fi avut 1,5 kg, iar studenţii erau tot mai integraţi „în activitatea de producţie şi cercetare"[7].

Pe măsură ce familia Ceauşescu era tot mai obsedată de controlul absolut al puterii, destinul lui Nicolai Pomohaci se intersectează cu unul dintre fraţii dictatorului. Este vorba de Ion Ceauşescu, care, împreună cu Bujor Mănescu, fratele nu mai puţin celebrului Manea Mănescu – membru de marcă al PCR, care a deţinut importante demnităţi în regimul comunist, între care şi cea de prim-ministru al Guvernului României, între 1974 şi 1979 –, aveau să-i pună în pericol cariera didactică. Nicolai Pomohaci a fost „pionul care trebuia mutat", la Economie Agrară, la ASE, la intervenţia lui Manea Mănescu sau la Oenologie, care a fost propunerea

[6] *Ibidem*, p. 126.
[7] *Ibidem*, p. 129.

BDD-A32774 © 2017 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:23 UTC)

lui Ion Ceauşescu. Fiind sprijinit de Valeriu Cotea şi susţinut de Gherasim Constantinescu, Nicolai Pomohaci a ajuns la Oenologie şi Bujor Mănescu a putut să revină la Horticultură[8].

Nu puţine au fost momentele de intensă luptă cu obtuzitatea, interesele de grup sau birocraţia comunistă care le-au pus piedici numeroase lui Nicolai şi Angelei Pomohaci în devenirea lor în carieră. Între altele, Angela Pomohaci a fost disponibilizată la cererea grupului de interese din jurul Mariei-Eliza Ceauşescu, fapt pentru care, timp de un an (1973), s-a judecat cu institutul pentru anularea nedreptei hotărâri. Era o lume anostă, cu multe lipsuri materiale în ultimii ani ai regimului Ceauşescu, în care oamenilor le lipseau şi cele mai elementare condiţii de viaţă. Talentul narativ al profesorului Nicolai Pomohaci ne redă felul în care a murit profesorul Gheorghe Valuţă, în iarna anului 1980, la masa de pomenire a profesorului Martin, de la Casa Universitarilor din Bucureşti, într-o atmosferă glacială generată de lipsa căldurii impusă de regimul comunist, ca măsură de economisire. Ochiul scrutător al profesorului bucovinean observă şi tarele învăţământului românesc, de dinainte de 1989, pe care le-a putut constata ca preşedinte al comisiei de bacalaureat din diferite licee agricole din ţară şi la care constata că principala „boală" era cea a copiatului la examene, sub privirea protectoare a „supraveghetorilor".

O lume a grotescului, întruchipată în spectacol de carnaval, a fost pentru Nicolai Pomohaci şi Congresul al XIV-lea al PCR, diferitele conferinţe naţionale sau alte manifestări cu scop propagandistic. El face o statistică a mistificării şi calpului care urâţeau vremea aceea, când numără de câte ori la şedinţele festive sau întruniri „vorbitorii" rosteau numele lui Nicolai Ceauşescu şi „propunerea" ca acesta să fie „reales" ori era lăudat ca „erou între eroii neamului", iar la congresul amintit delegaţii repetau lozincile prescrise de politruci de 20 de ori, până când Ceauşescu ridica mâna stângă pentru a-i opri, gest ce era parte constituentă a unei regii pentru momentul respectiv. În acelaşi timp, cozile erau tot mai prezente, mai ales pentru alimente şi benzină. Nicolai Pomohaci îşi aduce aminte că pentru un rezervor de benzină se stătea la coadă şi 24 de ore[9].

Peste vremi, Nicolai Pomohaci a avut o mică recompensă pentru toate câte le-a îndurat. Pe 4 ianuarie 1990, adunarea generală a cadrelor didactice de la Horticultură a votat în unanimitate excluderea din învăţământ a lui Ion Ceauşescu şi a Mariei-Eliza Ceauşescu, care figurau ca profesori universitari şi membri în consiliul ştiinţific al facultăţii, împreună cu excluderea susţinătorului lor din facultate, conf. dr. Valentin Voican. Bucuria aceasta a fost de scurtă durată, pentru că realităţile arătau că „la vremuri noi, tot noi!"

După revoluţia din 1989, Nicolai Pomohaci a fost membru al Consiliului Naţional al Rectorilor şi vicepreşedinte al Consiliului Naţional al Rectorilor din

[8] *Ibidem*, p. 106.

[9] Idem, *Din viața unui universitar*, vol. 3, București, Editura Ceres, [f. a.], p. 7.

BDD-A32774 © 2017 Institutul „Bucovina" al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:23 UTC)

România. Între anii 1996 şi 2000, a fost membru al Academiei Italiene a Viei şi Vinului şi laureat al Oficiului Internaţional al Viei şi Vinului. În anul 2000, a fost distins cu Ordinul Naţional „Pentru merit în grad de ofiţer” şi a fost membru titular al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice „Gheorghe Ionescu-Şişeşti”. A desfăşurat o prodigioasă activitate în calitate de conducător de doctorate, din anul 1991 şi până în anul 2006.

Cariera universitară de după anul 1989 i-a adus lui Nicolai Pomohaci cele mai multe izbânzi, între care amintim alegerea lui ca decan la Horticultură, între anii 1990 şi 1992, şi alegerea sa ca rector în anul 1993 şi 1996 al Universităţii Agronomice. În această perioadă, Nicolai Pomohaci şi familia sa au trecut prin momentele „revoluţiei din amfiteatre”, formă de protest prin care studenţii doreau aplicarea principiilor revoluţiei şi contestau autoritatea morală şi ştiinţifică a unor universitari. Tot în acest interval, au fost făcute primele alegeri libere din mediul universitar, când votul studenţilor prezenţi în forurile de decizie a devenit hotărâtor, prin posibilitatea veto-ului acestora.

A urmat lupta cu informatorii Securităţii din Agronomie, al căror nume nu s-a ştiut cu exactitate niciodată, rămânând doar la stadiul de zvon, elaborarea studiilor de oenologie şi publicarea lor, atunci când la Târgu Mureş, la 19–20 martie 1990, se petreceau confruntările interetnice, sau alegerile din mai 1990, cu tot cortegiul de evenimente însoţitore până la 13–15 iunie din acelaşi an, când au fost frânte speranţele tinerei generaţii din Piaţa Universităţii şi a avut loc o „restauraţie” de factură neocomunistă.

Preocupat constant pentru promovarea oenologiei, Nicolai Pomohaci a fost membru fondator şi preşedinte al Asociaţiei „Frăţia Viei şi Vinului din România” (din anul 1998).

Organic legat de locurile sale natale şi de Bucovina, oficialii rădăuţenii i-au acordat titlul de cetăţean de onoare al municipiului Rădăuţi, în anul 2005. Acelaşi titlu l-a primit şi din partea localităţii Bixad, judeţul Satu Mare, în acelaşi an. Spre marea sa cinste, Nicolai Pomohaci a fost un susţinător constant al Facultăţii de Inginerie Alimentară şi al Facultăţii de Silvicultură din cadrul Universităţii „Ştefan cel Mare” din Suceava, fapt pentru care i-a fost acordat titlul de *Doctor Honoris Causa*, în anul 2014.

A scris numeroase studii şi lucrări în domeniul oenologiei şi a prelucrării produselor viţei-de-vie, fiind un remarcabil specialist în acest domeniu şi a colaborat cu articole la revista „Analele Bucovinei”.

În calitatea să de bucovinean şi intelectual implicat, a fost membru activ al Societăţii pentru Cultura şi Literatura Română în Bucovina şi preşedinte al acestei Societăţi înfiinţate în 1862, la Cernăuţi. A fost un bun cunoscător a situaţiei românilor din partea de nord a Bucovinei, de aceea a susţinut material, financiar şi prin implicarea sa activă în desfăşurarea la Bucureşti, Suceava sau Rădăuţi, a numeroase sesiuni sau conferinţe de comunicări şi referate pe teme de istoria şi cultura Bucovinei.

BDD-A32774 © 2017 Institutul „Bucovina” al Academiei Române
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:23 UTC)